

Ramtha

Viata în peisajul de vis

Fragment din:
*Reflecțiile unui maestru despre
istoria omenirii: Partea I*

„De fapt, suntem străini într-o țară străină. Suntem cei care facem visul, într-un peisaj de vis în care am insuflat viața fiecărui participant care este părtaș fie la revoluția noastră, fie, în cele din urmă, la capturarea noastră.“

– *Ramtha*

JZK Publishing, diviziune a JZK, Inc.
Copyright © 2001 JZ Knight

Ei bine, iată ce vreau să vă spun. Ați mers vreodată la un film și să deveniți total inconștienți de cine sunteți și, dintr-o dată, să fiți prinși de ceea ce se numește drama a ceea ce se întâmplă? Ați făcut asta? Și dintr-odată, ieșiți din film și sunteți înapoi pe picioarele voastre și atunci puteți să vă gândiți; dar în timp ce erați în el, practic făceați parte din el. Acesta este semnul unei iluzii reușite. Înțelegeți?

Asta vreau eu să înțelegeți: că ceea ce se numește cea mai mare iluzie a fost că voi nu sunteți nimeni; și cea mai mare iluzie a fost că sunteți, pur și simplu, un produs al ingineriei voastre chimice, al genelor voastre; iar dacă aveți să vă treziți vreodată în interior, atunci aveți să fiți făuritorul de vise, creatorul peisajului de vis și să aveți capacitatea să creați pavilioane îndepărtate și extazuri îndepărtate și chiar niveluri îndepărtate de adevăr. Că acest lucru se întâmplă aici, cu o conștiință drogată, care pare să fie blocată în ceea ce se numește un loc.

Nu e de mirare că fiecare maestru care a venit vreodată de aici a dictat întotdeauna, în scenariul său, că Eu vin dintr-un plan al mirajului care adoră iluzia. Am venit dintr-un loc în care era atât de captivant drogul administrat în mod narcisist, încât nimeni n-ar fi crezut niciodată că noi – dintre Dumnezeii care am trăit dincolo de această lacrimă de minune și totuși, cei care trăiesc în veșmintele lichide ale acestei

Viața în peisajul de vis

vieți – suntem prinși de credința că acesta e singurul lucru care a existat vreodată, doar că visul a fost întotdeauna pătruns de fărâme de perturbare, de adevăr, care le spuneau celor care trăiau în picătura de lacrimă: „Știai că ești doar o emoție a unei stări inventate de a fi?” Iar cei care auzeau ieșeau din lacrimă și reușeau să vadă drama în întregimea ei.

Astă seară vă spun că nu trebuie să faceți nimic drastic în viața voastră; trebuie doar să trăiți în așa fel, încât în fiecare zi să vă ascultați programarea. Și dacă vă ascultați programarea ca Observator și apoi o stăpâniți, atunci vă veți alătura acelorora dintre noi care am fost destul de înțelepți încât să părăsim acest loc, aceia dintre noi care nu am făcut niciodată parte din acest loc, care ne uităm la ceea ce se numește suflutele sarcastice ale omenirii și spunem: „Dumnezeule, oare ei nu știu adevărul?”

Și care este adevărul? Ei bine, cu toții sunt drogați. Sunt drogați de emoțiile lor și de fricile lor, să rămână așa cum sunt. Acum, orice ființă care bănuia asta și care trăia altfel, care își merita ora eliberării, care valora cât greutatea sa în aur, întotdeauna a știut adevărul și întotdeauna a transcens dincolo de asta. Ceea ce nu înțelegeți este că sunteți o jucărie – o jucărie, care trăiește în împărăția jucăriilor; voi încă nu înțelegeți asta – și că, atunci când scăpați din acea împărăție, ajungeți să vedeți manipularea care are loc aici și ce anume îi ține pe marii Dumnezei, care odinioară au stăpânit peste domeniile altor dimensiuni – minunați, care au pornit la drum la fel ca cei din zilele cruciadelor și ale marilor războaie – care au lăsat totul, purtând simbolul crucii și au pornit să facă dreptate în nedreptate. Și voi ați plecat să faceți cunoscut necunoscutul – și nu v-ați mai întors niciodată.

Vă gândiți vreodată că aveți o familie, iubiți și prieteni altundeva? Bănuiesc că nu v-ați gândit niciodată, pentru că ați fost așa de prinși de persoanele cu care sunteți și de vis. Dar s-a gândit vreunul dintre voi vreodată că, poate, ați venit aici și poate, atunci când ați trecut prin marea cortină albastră, poate că ați lăsat pe cineva în urmă? Ei bine, este oare posibil ca acestea să fie familiile voastre de un rang superior, care vă așteaptă să vă întoarceți?

Eu știam asta. Când am trăit asta pentru prima dată, mi-a fost greu să rămân în urmă. Uneori, în întruchiparea de carne, cei cu care credem că suntem meniți să fim nu sunt cei cu care suntem meniți să fim. Uneori, când ne trezim în miez de noapte plini de o sudoare rece și grea, este așa pentru că aproape am ajuns acasă, acolo unde este locul sufletului nostru și unde cineva ne așteaptă, cineva ne așteaptă și ține aprins focul vieții pentru noi, sau o lumânare în fereastră, cineva care știe că noi suntem aici și că suntem pierduți. Și ne așteaptă.

Eu știam asta. Dar cum puteam să îmi neglijez copiii? Și odată ce am trăit asta, o altă poveste pe care n-am spus-o niciodată în acest plan, cum aș putea să trec cu vederea lucrul din care am venit? Cei mai mulți dintre voi aveți rude la un alt nivel. Ei v-au așteptat întotdeauna și v-au iubit întotdeauna și au aprins lumânarea la fereastră

Viața în peisajul de vis

pentru voi, așteptându-vă să vă întoarceți acasă din războaiele în care faceți cunoscut necunoscutul. Și dacă ne întoarcem acasă în zdrențe, zdrențăroși și ruși și cu o armată care nu este chiar cea cu care am pornit, întotdeauna suntem sărbătoriți la întoarcere.

Dumnezeu știe că asta e doar o iluzie și că noi, cărora ni s-a dat puterea supremă de a colapsa energia sub formă de realitate, cu cel mai mare necromant pe care îl avem, a trebuit să fim seduși de calitățile emoției noastre care, prin asta, ne ținea înrobiți unor principii, care, deși eram fericiți și câștigam, nu puteam decât să întrebăm cine e păcălitul aici – că nu suntem nimic altceva, decât niște criminali. Dar noi n-am vrut să auzim acele voci. Și le-am trimis la culcare și ne-am liniștit fruntea tulburată cu șervețele parfumate și cu unguente ce miroseau a trandafir și a iasomie – și puteam să ne continuăm drama. Dar mereu era vocea aceasta, care striga de altundeva și care ne spunea: „De ce nu vii acasă? Țsta e doar un vis.“ Dar noi ne spunem: „Nu, pe tine te visez. Asta e real. Pot să gust. Pot să miros. Pot să simt. Pot să ejaculez. Pot să îi simt extazul. Pot să o îmbrățșez. Pot să o cuceresc. Trebuie să fie real.“ Iar vocea vă spune: „Nu, iubirea mea. Este un vis pe care îl ai.“

Și de câte ori am îngropat noi visul? De atâtea ori. Practic, suntem niște străini într-o țară străină. Suntem făuritori de vise, într-un peisaj de vis în care am insuflat viață în fiecare participant, care este părtaș fie la revoluția noastră sau, în cele din urmă, la capturarea noastră; și putem, în mintea noastră – Știați cât de ușor este? Știați că, în mintea noastră, mâine dimineață putem să eliminăm toți războinicii din viața noastră și putem să eliminăm și toate adunările de război? Putem să le eliminăm. Știți că putem să facem asta dintr-o singură lovitură mentală?

Și știți ce mai putem să facem mâine dimineață? Cu o singură lovitură, noi cei care suntem înțelepți putem să spunem: „Știai că am în viața mea toți acești oameni, pentru că ei mă țin adormit, pentru că mi-e frică să mă trezesc?“ Și știți că, printr-o lovitură, am putea să-i eliminăm? Și știți ce ne înfricoșează cu adevărat? Că la baza tuturor minciunilor noastre, a tot ce credem noi că este adevărul, știm că nu asta simțim. Cu alte cuvinte, ne este chiar frică să dăm ascultare la ceva care vine adânc, din fântână, pentru că bunicii noștri spuneau mereu: „Nu te uita în fântână și nu te juca pe lângă fântână, pentru că în fundul fântânii locuiește diavolul.“ Dar poate că diavolul care locuiește acolo reprezintă un puț adânc prin Spiritul nostru.

Știați că este posibil să ne trezim din acest vis? Și că toți oamenii care au avut un rol așa de intim pe lângă noi, știți că, poate, doar joacă un rol? Cum să le spunem asta? Nu putem, pentru că mai întâi trebuie să ne spunem nouă asta. Și poate că, de fapt, suntem Dumnezei, pentru că atunci nu există mesajul învățăturii că suntem, că am decăzut într-o carne de genetică și că jucăm roluri cu ea. Și poate că fiecare rol de care ne agățăm atât de feroce, fiecare parte de interdicție este de fapt un rol pe care noi l-am creat.

Viața în peisajul de vis

Am creat ceva ca să avem lanțuri și legături, înlănțuiți de un zid de piatră îngrozitor. Ne luptăm să ne eliberăm – ca inima servitorului cel curajos să se elibereze de lanțurile înrobirii. Nu știți că noi ne-am pus lanțurile, pentru ca, în visul nostru, să creăm cumva un spațiu în care să creăm un scenariu de salvare și atunci, în cele din urmă, noi suntem întotdeauna eroul? Unii dintre noi nu se eliberează niciodată, pentru că lanțurile sunt atât de reale, iar durerea este atât de intensă și greutățile atât de apăsătoare, iar suferința este așa de chinuitoare, încât ne spunem: „Nu pot să cred că ăsta e un vis. Ei bine, n-am avut niciodată vreun vis care să fie mai real decât ăsta. Nu se poate să visez.“

Care este situația? Ei bine, maeștrii care întotdeauna, în trecut, au reușit să se elibereze din lanțuri, literalmente, au fost cei care au înțeles că ei au pus lanțurile. Și în clipa în care nu mai erau lanțurile a ceea ce se numește Roma sau Grecia sau Mesopotamia – în clipa în care au înțeles că nu acelea le-au pus lanțurile, ci ei înșiși – iar când și-au dat seama cu adevărat de asta, atunci lanțurile le-au căzut de la mâini și de la picioare, pentru că ei erau cei care le puseseră acolo. Un maestru nu are magia de a face oțelul tungsten să cadă deoparte. Singurul mod în care va cădea deoparte este atunci când ei știu că ei l-au pus acolo. Este o lecție pentru voi toți.

Deci, nu e vorba de cine este în viața noastră – o persoană sau popoare întregi – noi le punem acolo. Ele fac parte din decorurile piesei. Cumva, ni se împotrivesc ca să fim mai măreți, ca să luăm hotărâri care sunt mai mărețe decât simțul omogenizat al propriilor noastre iluzii. Le facem să ne facă să luăm hotărâri. Și uneori nu auzim asta în versuri; uneori nu o auzim în cântec și uneori, în încoronarea elocvenței noastre, nu auzim deloc, indiferent cât de multă blană de hermină purtăm.

Și poate că e nevoie de suferință adevărată înainte să auzim asta; poate că suntem aruncați în turn sau în temniță și suntem țințuiți de toate. Avem coastele găurite. Spatele ne e sfâșiat de bice cu nouă capete. Și avem oțel și lanțuri ce ne leagă de un zid. Și stăm acolo și urinăm și ne golim mațele în propria noastră salivă. Iar părul nostru, odinioară măreț în reflexiile culorii sale în soare și în lună, acum e slinos și ud de sudoarea frunții noastre și ni se lipește de spate atât de neplăcut. Și stăm acolo în suferință. Și oare chiar pot să-i spun unei astfel de persoane: „Știi că tu însuși ești singurul jucător în această piesă? Tu te-ai pus aici, tu ești cel care a manipulat jucătorii întregii schisme. Numai tu poți să-i eliberezi.“

Fiecare maestru, inclusiv Apollonius din Tyana – care a făcut-o în tribunalul lui Cicero, în fața senatului și în fața lui Cezar însuși, în fața întregului senat al Romei – și-a aruncat lanțurile și a dispărut. E înregistrat asta în jurnalele lor. Ei nu știu ce i s-a întâmplat. El și-a dat seama că a creat întreaga iluzie. Era un vis. Și dacă el a făcut-o, atunci el a fost cel care a putut să-și arunce lanțurile. De aceea este el un Christos.

Voi încă mai suferiți și încă vă mai bălăciți și încă vă mai minunați de propria voastră încurcătură și de propriul vostru întuneric. Și în loc să fiți stăpâni, voi profitați.

Viața în peisajul de vis

Nu vreau să profitați. Eu sunt aici ca să vă spun că, dacă sunteți Dumnezeu, nu puteți să fiți legat de un zid. Ei bine, puteți să spuneți: „Oh, Tată, oh, Tată, am făcut toate astea pentru gloria acestui moment și ca urmare, lanțurile cad de pe mine pentru totdeauna.“ Așa le dăm drumul. Și atunci, ce se întâmplă când le dăm drumul? Ne grăbim acasă, la cei care au aprins lumânarea la fereastră pentru noi, la cei care ne iubesc de departe, care ne adoră din depărtare, sau ne grăbim către cei care joacă același joc și îi scăpăm de chinul lor. Dar noi suntem liberi. Ne trezim din nou și, atunci când o facem, nu mai trebuie să murim și să înviem din nou. Aceasta este gloria de a ști cine și ce anume ești.

„Asta vreau să înțelegeți: că ceea ce se numește cea mai mare iluzie a fost că voi nu sunteți nimeni; și cea mai mare iluzie a fost că sunteți, pur și simplu, un produs al ingineriei voastre chimice, al genelor voastre; și dacă aveți să vă treziți vreodată în interior, atunci aveți să fiți făuritorul de vise, creatorul peisajului de vis și să aveți capacitatea să creați pavilioane îndepărtate și extazuri îndepărtate și chiar niveluri îndepărtate de adevăr.“

— *Ramtha*